

Posudek vedoucí diplomové práce

Autorka diplomové práce: **ANETA RYVOLOVÁ**
Název diplomové práce: **Kárná odpovědnost advokátů**
Vedoucí diplomové práce: **JUDr. Kristýna Spurná**

Diplomová práce byla v souladu s pokynem děkana č. 23D/2011 ze dne 2. 8. 2011, kterým se stanoví postup při ověřování originalnosti vysokoškolské kvalifikační práce, prověřena antiplagiátorským programem THESES, který vykázal nezanedbatelnou shodu diplomové práce s jinými díly v rozsahu 18 %. Shoda se však z velké části týká právních předpisů, z nichž bylo ve velké míře autorkou čerpáno.

Předložená diplomová práce je jak po formální, tak obsahové stránce průměrná až podprůměrná. Tématem práce byla kárná odpovědnost advokátů, ale v práci je velký prostor dán okrajovým záležitostem, aniž by vlastní problematika byla probrána do hloubky. Již úvodní část zaměřená na pojmy, které budou v práci častěji užívány, případně podrobněji rozebrány, čítá 20 stran. Rovněž historii je věnováno 13 stran. Pokud by obsah těchto částí byl skutečně kvalitní, k věci a něčím obohacující, vedoucí práce by v zásadě neměla k rozsahu připomínek. To však není případ hodnocené diplomové práce.

Diplomová práce sestává z osmi částí včetně úvodu, závěru a cizojazyčného půlstránkového resumé. Pokud jde o rozsah, předkládaná práce se svými 76 stranami naplňuje minimálně stanovený rozsah, jímž je 50 stran vlastního textu. Kvantita však nejde ruku v ruce s kvalitou. Autorka se měla zaměřit na kárnou odpovědnost advokátů a související otázky, ale namísto toho je práce víceméně průřezem zákona o advokacii a advokátního kárného řádu.

Velký problém měla autorka s formální stránkou práce. Korektury nebyla dle názoru vedoucí práce věnována dostatečná péče, neboť práce obsahuje velké množství gramatických chyb, překlepů, nerespektování pravidel pro psaní velkých písmen (poděkování – Karolíně Spurné, str. 11 – prošla posun, str. 12, 21 – odstavec, str. 12, 25 – chybějící mezera u paragrafů, str. 19 – o případných kárných opatřeních, které, str. 25 – advokatura, str. 26 – kárná provinění byly, str. 46 – Okresní soud, str. 71 – rozdílné kárná řízení) či nepřesností v interpunkci (např. str. 20, 21, 28, 57, 64, 65, 82). Přestože si diplomantka vytvořila seznam zkratk, nepoužívá je tak, jak si sama určila, některé užívané zkratky naopak absentují. Za hrubou chybu lze považovat definici zkratky ČAK, která podle autorky znamená Česká advokátní kancelář.

Nezůstalo však jen u formálních nedostatků, ale v práci se objevují i chyby věcné, případně zavádějící tvrzení či dokonce nedokončené věty. Na str. 11 je konstatováno, že advokátem může být osoba, která má plnou způsobilost k právním úkonům (přestože text, který vedoucí práce obdržela ke konzultaci, uváděl svéprávnost). Na str. 19 uvádí diplomantka, že o kárném provinění advokáta rozhoduje kárná komise pouze na základě žaloby podané kárným žalobcem, což může evokovat dojem, že nejsou prováděny žádné důkazy. Str. 26 – advokátní komory – je jich snad v ČR více? Str. 27 představuje vícero nepřesností – „ztráta advokátní licence“, „kárné sankce mohou být doprovázeny možností odvolání“, „od uložení kárného porušení povinností lze dokonce upustit“.

Lhůty pro podání kárné žaloby uváděné na str. 29 neodpovídají aktuálně účinnému zákonu o advokacii. Definice znaků kárného provinění (str. 45) je nepřesná (nikoli závažnost a opakovanost, ale závažnost nebo opakovanost).

Množství uvedených pochybení svědčí nejen o nedostatečné znalosti českého jazyka, ale rovněž o nepochopení dané problematiky.

Nepřesností neunikl ani seznam použitých zdrojů, citace nejsou jednotné, neodpovídají citační normě (např. počet stran, vydání, ISBN), v závěru uvedený seznam je nepřehledný. Rovněž v poznámkách pod čarou chybí např. u internetových zdrojů datum, kdy byl zdroj použit. Autorka čerpala nejen z odborné knižní literatury, právních předpisů, ale také z komentářů a v neposlední řadě z internetových zdrojů. Více se mohla zaměřit i na časopisecké zdroje.

Autorka se v obecné rovině držela stanovené osnovy. Pochybnosti však vzbuzuje obsah jednotlivých kapitol, který názvům kapitol ne vždy odpovídá, a především se do značné míry odchyluje od tématu. Diplomantka si stanovila celkem jednoznačný cíl zkoumat povahu a rozsah kárné odpovědnosti advokátů, analyzovat její právní rámec, procedury a následné sankce a porovnat na příkladech legislativu jiných evropských zemí. Bohužel nelze říci, že by byla v tomto směru úspěšná. Text postrádá přehlednost i vnitřní logiku. Autorka přeskakuje mezi tématy, některé pasáže mezi sebou nekorespondují, nevztahují se k tématu, či s ním souvisejí pouze okrajově. Mnohé se rovněž na několika místech práce opakuje.

Po úvodu následuje kapitola, která měla být věnována vymezení pojmů, což by mělo představovat jednoznačné, stručné a přehledné uvedení do problematiky. Řada definic však působí nejednoznačně, mnohdy může čtenáře dokonce zmást. Na str. 15 autorka uvádí, že „odpovědnost advokáta za profesionální chyby se týká nejen zmeškání procesních lhůt, ale také podání nebo nepodání opravných prostředků“. Jiné chyby udělat advokát nemůže? Podkapitola 2.3 je zbytečně rozsáhlá. Na str. 29 (poslední odstavec) jsou navrhovány možnosti zlepšení kárného řízení, aniž by bylo v předchozím textu toto téma zmíněno, čili není patrné, co a proč by bylo třeba vylepšit či změnit. Při ústní obhajobě by o této oblasti mohla diplomantka více pohovořit.

Kapitoly 4, 5 a 6 představují stěžejní část celé práce. Autorka v nich postupně rozebírá kárná provinění, kárná opatření a kárné řízení. V podkapitole 4. 1 chtěla diplomantka prozkoumat případy kárných provinění, bohužel však ve většině případů pouze konstatuje popis skutku bez toho, aby skutečně určila, o jaká kárná provinění se jedná. Na str. 52 odkazuje na názor Ústavního soudu ČR, bylo by na místě doplnit, o jaké rozhodnutí se pisatelka opírá. Na téže straně pak používá termín „pozastavení členství“ jako kárné opatření. Podkapitola 5. 5 na str. 54 je nepřehledná, prolíná se § 7 a 8 zákona o advokacii. Vedoucí práce se neshoduje s autorkou ve vnímání uvedených rozdílů mezi stížností a podnětem (str. 60), tuto svoji úvahu rovněž může diplomantka ozřejmit v rámci ústní obhajoby.

V závěru 6. kapitoly se autorka zaměřila na úpravy kárné odpovědnosti advokátů v rámci jí vybraných tří zemí, a to Slovenska, Německa a Lucemburska. Jedná se o jednu z mála zajímavých a přínosných částí celé diplomové práce, byť i zde si vedoucí práce neodpustí malou výtku, a to zejména k absentujícím číselným označením právních předpisů.

V sedmé kapitole si diplomantka předsevzala analýzu vybraných kárných opatření. Vedoucí práce předpokládala, že diplomantka si vybere případ, u něhož nastíní spáchaný skutek, předestře, o jaké kárné provinění se jedná, z jakého důvodu se tak domnívá, jaké povinnosti daný advokát porušil a jaké by mohlo následovat kárné opatření. K tomu však nedošlo, analýza se týkala spíše toho, jak by měl advokát postupovat po kárném provinění ve vztahu ke klientovi, případně České advokátní komoře. Kladně lze zhodnotit upozornění na aktuálně veřejně řešené kauzy advokátů, ale bohužel bez jakéhokoli závěru či stanoviska diplomantky.

Vedoucí práce nicméně chválí alespoň snahu o úvahy de lege ferenda v části 7. 3, byť návrh na veřejný přístup k informacím z kárných řízení hodnotí minimálně jako komplikovaný.

Nelze přehlédnout, že originálního textu je v celé diplomové práci poskrovnu. Autorka se příliš nesnažila vyjádřit vlastní názor, podrobit právní úpravu kritickému zhodnocení, předestřít sporné body a zaujmout k nim stanovisko a své závěry odůvodnit.

Přes uvedené výtky doporučuji předloženou diplomovou práci k ústní obhajobě, neboť splňuje všechny požadavky, které jsou na ni kladeny, a předběžně ji hodnotím známkou dobře v závislosti na excelentním průběhu samotné obhajoby. V jejím rámci by vedoucí práce ráda slyšela, jak se diplomantka vypořádá s uvedenými výtkami a rovněž by chtěla slyšet, co si diplomantka představuje ohledně využití elektronická komunikace v kárném řízení.

V Plzni dne 9. 5. 2024

.....
JUDr. Kristýna Spurná